

нелегального їх обігу, що призводить до зменшення кількості хворих.

Вважаємо, що досягнення позитивних результатів у сфері здійснення контролю за якістю лікарських засобів, як одного з важливих сегментів приватної безпеки людини, неможливе без належного забезпечення організації його проведення. Тому зовнішня організаційно-контрольна діяльність у сфері обігу лікарських засобів являє собою сукупність дій з організації системи й процесу контролю, визначення методики і тактики його здійснення, дотримання умов його ефективності.

Зазначимо, що відповідно до тлумачного словника «організація» – це дія за значенням: створювати, застосовувати що-небудь, залучати до цього інших, спираючись на них; здійснювати певні заходи громадського значення, розробляти їх підготовку і проведення; зосереджувати, мобілізувати, спрямувати когось на що-небудь; чітко налагоджувати, належно впорядковувати.

У зв'язку з цим, для забезпечення приватної безпеки громадян, здійснюється організація проведення державного контролю якості лікарських засобів. Для забезпечення належного його проведення Держмитслужба · подає Держлікслужбі інформацію про ввезені на територію України лікарські засоби. Проводиться перевірки вантажу за місцем його розташування на відповідність митній декларації щодо кількості лікарських засобів кожної серії та здійснюється

візуальний контроль кожної серії лікарських засобів. За необхідності, можуть проводити лабораторний аналіз у визначених Порядком випадках на відповідність показників якості лікарських засобів вимогам специфікації якості. Візуальний контроль включає перевірку зовнішнього вигляду групової тари, зовнішнього (вторинного) та внутрішнього (первинного) пакування на цілісність, наявність пошкоджень, відповідність маркування графічному зображенню упаковок, наявність затвердженої інструкції для медичного застосування.

Отже, на підставі вищезазначеного, можна зробити висновок, що хоча становище у сфері здійснення контролю за якістю лікарських засобів на сьогодні в Україні є недостатньо показовим відносно її закордонних конкурентів, але, посиливши законодавче регулювання проведення контрольних заходів у зазначеній сфері, значно підвищити конкурентоспроможність вітчизняного ринку лікарських засобів, забезпечить їх належну якість і безумовно створить особисту безпеку населенню, які є споживачами такої продукції, а також створить умови для досягнення рівня розвитку її світових конкурентів.

*Науковий керівник: д.ю.н., проф. кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого Настюк Василь Якович.*

**Бенедик Василь Іванович**

*к. ю. н., асистент кафедри адміністративного права и административной деятельности Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого (Україна, м.Харків)*

## НЕГОСУДАРСТВЕННАЯ СИСТЕМА ОБЕСПЕЧЕНИЯ БЕЗОПАСНОСТИ: ОПЫТ ЗАРУБЕЖНЫХ ГОСУДАРСТВ

Негосударственная система обеспечения безопасности — сложный организм, состоящий из

негосударственных учреждений, служб и организаций, предоставляющих услуги по охране жизни, имущества и интересов

граждан, предприятий и организаций. В большинстве своем эти институции предоставляют свои услуги платно, что обусловлено их существованием в условиях рыночной экономики.

В последние годы, ведущие страны мира в вопросах обеспечения правопорядка и безопасности все более ориентируются не только на государственные органы, но и на частные сыскные бюро и охранные агентства. Они привлекаются к следственно-розыскной деятельности, исследованию различных аспектов в борьбе с правонарушениями, и стали уже необходимой частью системы субъектов предупреждения преступности, нужным элементом многоуровневой системы государственных, общественных мер, и имеют значительное влияние на ослабление, нейтрализацию и пресечение преступности, а так же обеспечение общественной безопасности. В связи с этим к ним предъявляются те же требования, что и к иным субъектам обеспечения безопасности.

В целом, существуют три основных типа субъектов негосударственного сектора безопасности: частные детективные бюро или агентства; частные охранные предприятия, собственные службы безопасности предприятий и организаций. А так же к этой системе относят профессиональные союзы и объединения, специализированные технические и технологические компании, ориентированные на поставку, монтаж и обслуживание технических систем и оборудования организации, учреждения, занимающиеся обучением и обслуживанием негосударственной сферы безопасности и т.п.

В США вопросы регистрации частных сыскных и охранных фирм отнесены к юрисдикции штатов. В 35 штатах действуют законы, непосредственно касающиеся частных сыскных бюро. Главное условие их деятельности — регистрация и получение лицензий, которые выдают специально определенные в законе органы исполнительной власти штата, либо ее официальные представители. Лицензия выдается, как

правило, на срок от 1 до 2 лет, частным сыском могут заниматься как отдельные лица, так и группы лиц, объединенные в бюро и фирмы.

В настоящее время в США существует 21 учебное заведение, которое готовит собственно кадры для негосударственных правоохранительных структур. Растущие потребности частных служб безопасности в кадрах, имеющих специальную подготовку, привели к тому, что некоторые американские колледжи и университеты ввели в свои программы курсы обучения по различным проблемам обеспечения безопасности.

В соответствии с законом частные охранники, детективы, следователи в США не имеют права применять обыск на дому, личный обыск, арест и т.п.. Им, однако, разрешено задержание лиц, заподозренных в совершении преступления, для передачи в полицию.

Характерно, что о таких преступлениях, как поджоги, взрывы, нападения, разбои, взломы управляющие фирм и банков в основном информируют полицию. Однако когда речь идет о так называемых «экономических преступлениях», руководители фирм предпочитают не обращаться в государственные правоохранительные органы.

В Канаде деятельность частных сыскных бюро регулируется специальными актами, входящими составными частями в законодательство провинций. Каждая провинция, исходя из местных условий, разрабатывает и принимает свои акты, в которых оговариваются условия создания и деятельности частных бюро. Общим и обязательным условием для всех актов является порядок регистрации и получения разрешения на частную сыскную деятельность на территории провинции. Система во многом идентична США.

В Великобритании в настоящее время функционирует значительное число частных сыскных агентств, услугами которых пользуются как отдельные граждане, так и промышленные компании.

В стране отсутствуют какие-либо законоположения или правительственные

предписания, «требующие» обязательной регистрации частных детективов. В настоящее время правительство считает необходимым ввести регистрацию с обязательной спецпроверкой детективов полицией.

В последние годы в Великобритании к кругу проблем уголовного расследования, решаемых силами частных агентов, относятся в первую очередь расследования преступлений, связанных с компьютерными системами. Однако большинство частных детективных и охранных агентств, как правило, выполняют узкий круг профессиональных обязанностей. К числу наиболее перспективных направлений работы частных сыскных агентств относятся: обеспечение безопасности служебных и частных помещений; выявление подслушивающих устройств; личная охрана клиентов, в том числе иностранных граждан.

Во Франции деятельность частных сыскных бюро регулируется Законом № 891 от 28 сентября 1942 г. Он предусматривает, что владельцами частных сыскных бюро могут быть лица, имеющие французское гражданство, либо граждане стран Европейского сообщества. Лица, решившие посвятить себя частной сыскной работе, не должны: быть судимы за совершение уголовного преступления; иметь административные или дисциплинарные правонарушения; находиться под стражей. Бывшие служащие полиции Франции могут стать владельцами частных детективных бюро только с письменного разрешения министра внутренних дел.

К компетенции частных детективов во Франции в настоящее время относится: промышленный шпионаж; защита предприятий от недобросовестных конкурентов; обеспечение безопасности банковской деятельности; обеспечение безопасности клиентов.

**Борбунюк Олексій Олександрович**

*аспірант кафедри адміністративного права  
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого  
(Україна, м.Харків)*

## **РЕГУЛЯТОРНІ АКТИ: ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОЇ ВИЗНАЧЕНОСТІ**

Термін «регуляторний акт» в Україні отримав закріплення на законодавчому рівні в 2004 році у зв'язку з прийняттям Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» від 11.09.2003 № 1160-IV (далі - Закон). Під регуляторним актом Закон, розуміє нормативно-правовий акт (далі - НПА), який або окремі положення якого спрямовані на правове регулювання адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання (ст. 1 Закону). Звідси випливає, що регуляторний акт має особливу природу та приймається уповноваженим регуляторним органом для

правового регулювання адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання.

Наведене легальне визначення регуляторного акта не є бездоганим, оскільки сформоване через посилання на такий феномен, як НПА, що не розкриває сутті досліджуваного нами явища, а за відсутності на законодавчому рівні визначення нормативно-правового акта, редакція ч. 1 ст. 1 Закону є передчасною. Вочевидь, положення ст. 1 Закону, з огляду на вимоги законодавчої техніки, мають бути побудовані через визначення поняття НПА. Спроба сформулювати поняття НПА міститься у ст. 1 проекту Закону «Про нормативно-правові акти» № 7409